

Tre og halvfjerdsindstyvende Møde.

Fredagen den 10de Februar 1893, Kl. 1.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov angaaende yderligere Foranstaltninger mod Indførelse af asiatisk Kolera.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.).

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Bajer: Det foreliggende Lovforslag er jo foranlediget ved den foreløbige Lov af 1ste September forrige Aar. Jeg skal ikke forbyde mig i det Spørgsmaal, som har spillet en væsentlig Rolle her oven paa, hvorvidt Loven kom „i rette Tid“ eller „paa høje Tid“; det væsentligste er, hvorvidt den var paatrængende nødvendig, og i den Henseende tror jeg ikke, der er nogen Tvivl. Det er efter min Mening i alt Fald Betingelsen for Udstedelsen af en foreløbig Lov, at den ikke alene er paatrængende nødvendig, men at der er en til Visshed grænsende Sandsynlighed for, at Rigsdagen vil godkende Loven. I den Henseende tror jeg heller ikke, der er nogen Meningsforskel. Det er da usikkert, at en Lov som denne hurtigt muligt maa gaa igennem; thi efter god gammel konstitutionel Grundføtning bør en foreløbig Lov bortfalde, hvis Rigsdagen ikke har vedtaget noget nyt, inden den slutter — jeg siger: efter god gammel konstitutionel Grundføtning uden Hensyn til, hvorvidt den i Praksis anerkendes eller ikke.

Jeg skal saa meget mindre forbyde mig i Spørgsmaalet om den „rette“ eller „høje“ Tid, som jeg, da den foreløbige Lov blev udstedt, den 1ste September var i Udlandet og derfor ikke i Stand til at dømme. Men netop paa Grund af den Omstændighed fik jeg Lejlighed til at tænke meget over de Forholdsregler, som formentlig ville være formaalstjenlige, naar det gælder om at føre Krig imod eller grundig bekæmpe Koleraen. Derved er jeg kommet til den Erkendelse, at skal dette gøres med tilstrækkelig Kraft, er det ikke nok, at hvert

Land kæmper for sig; men saa maa der træffes internationale Forholdsregler. Der maa, saa at sige, sluttes et Forbund mellem Staterne, en Statsunion, som efterhaanden bliver enig om de fleste Forholdsregler. Det er jo en stor og meget vanskelig Opgave. Vi bevæge os for Tiden og maatte i en lang Fremtid paa det uviste, fordi Lægerne selv ere uenige om mange herhen hørende Spørgsmaal.

Jeg mindes en Udtalelse, som faldt paa det skandinaviske Naturforslermøde her i Kjøbenhavn i Sommer med Hensyn til Udbredelsen af smittomme Sygdomme — det er ligegyldigt, hvilke Sygdomme det var —, men der blev her af et Medlem brugt et Billede, som forekommer mig meget betegnende. Han brugte Billedet af en Ager, hvor Ukrudtet voksede frem; man ser aldrig Ukrudtet komme frem paa en Gang ligelig over det hele. Men det kommer paa et eller andet Punkt, hvorfra det saa breder sig mere og mere. Og han opstillede da den Teori, at der gaves Arnesteder for Sygdommen. Det var ikke ethvert Sted, som oprindeligt var modtageligt for Smitten; men det kunde blive det. Smittede Personer kunde meget godt komme til et eller andet Sted, som var sundt og saaledes hygiejnisk uimodtageligt for Smitten; den angrebne dør maatte, men Smitten breder sig ikke videre. Hvis der derimod er Modtagelighed for Smitten paa det Sted, bliver det ligesom et Arnested, hvorfra Smitten breder sig mere og mere. Det er den ene Side af Sagen, de hygiejniske Forholdsregler med Bandlebninger, Kloaledninger og lignende. Men det er ikke det, som dette Lovforslag drejer sig om; det drejer sig om Foranstaltninger mod Indførelse af asiatisk Kolera. I den Henseende staa Lægerne med saa stor Usikkerhed, at man ikke tør paastaa, at det vil være paa Tide at indskrænke Karantænen; og i alt Fald, naar Sygdommen udbreder sig i Nærheden, er det vist fuldkommen i sin Orden, at ogsaa vedkommende Regering har Bemyndigelse til — foreløbig i alt Fald — at afspærre, indtil der træffes saadanne Forholdsregler paa forskellige Maader, at Afspærringen atter kan hæves, eller at der i Stedet for den fuldkomne Afspærring kun træder Afgang paa visse Punkter. Det er jo det, som nærmest siges i § 1. Det er ganske vist en stor Bemyndigelse, som gives Justitsministeren ved denne Paragraf; men man haaber, at den vil bruges med tilstrækkelig Skonsomhed. Hvis der nu skulde anlægges, saaledes som der er Tale om, en Række Karantæner ved vor Landgrænse, vil det blive et overordentligt kostbart Foretagende, og dog er vor